

себе си като посрѣдници на Божіето Провидѣніе за тѣхъ.

« Не о хлѣбѣ единомъ живѣтъ будетъ человѣкъ, но о всякомъ глаголѣ, исходящемъ изъ устъ Божіихъ » (Мат. Д. 4), защото человѣкъ е съставенъ отъ двойно естество, духовно и вещестественно.

Словото Божіе е хлѣбътъ на душѣтъ, а както вещественный хлѣбъ е първата стихія на тѣлесныйтъ животъ, така и словото Божіе е стихіята на духовныйтъ животъ, и ный, слѣдователно, длѣжни сме да искаме отъ Бога толкъ хлѣба на душѣтъ си, колкото и хлѣба за тѣлото си.

Освенъ словото Божіе, има и другъ хлѣбъ, т. е. хлѣбътъ на свѣ-